TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. rugsėjo 6 d.*

„Apeliacinis skundas – Europos Sąjungos prekių ženklas – Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra – Žodinis prekių ženklas NEUSCHWANSTEIN – Reglamentas (EB) Nr. 207/2009 –7 straipsnio 1 dalies b ir c punktai – Absoliutūs atmetimo pagrindai – Apibūdinamasis požymis – Geografinės kilmės nuoroda – Skiriamasis požymis – 52 straipsnio 1 dalies b punktas – Nesąžiningumas“

Byloje C-488/16 P

dėl 2016 m. rugsėjo 13 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV, įsteigta Veitsbronn (Vokietija), atstovaujama advokato B. Bittner,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO), atstovaujamai D. Botis, A. Schifko ir D. Walicka,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Freistaat Bayern, atstovaujamai advokato M. Müller,

įstojusiai į bylą šaliai pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. L. da Cruz Vilaça, teisėjai E. Levits, A. Borg Barthet (pranešėjas), M. Berger ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorė R. Şereş, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2017 m. lapkričio 29 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2018 m. sausio 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Savo apeliaciniame skunde apeliantė *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV* prašo panaikinti 2016 m. liepos 5 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise / EUIPO – Freistaat Bayern (NEUSCHWANSTEIN)* (T-167/15, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:391, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo buvo atmestas jos ieškinys dėl 2015 m. sausio 22 d. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) penktosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 28/2014-5), susijusio su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp ieškovės ir *Freistaat Bayern* (Bavarijos žemė, Vokietija) (toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo.

Teisinis pagrindas

2 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 207/2009 dėl [Europos Sąjungos] prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1) 7 straipsnio „Absoliutūs atsisakymo registruoti pagrindai“ 1 dalies b ir c punktuose nustatyta:

„Neregistruojami šie žymenys:

<…>

b) neturintys jokio skiriamojo požymio prekių ženklai;

c) prekių ženklai, sudaryti tiktai iš tokių žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšiai, kokybei, kiekiui, paskirčiai, vertei, geografinei kilmei arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laikui, arba kitoms prekių ar paslaugų charakteristikoms;

<…>“

3 52 straipsnio „Absoliutūs negaliojimo pagrindai“ 1 dalyje nustatyta:

„Padavus prašymą Tarnybai arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje, [Europos Sąjungos] prekių ženklas paskelbiamas negaliojančiu:

a) jeigu [Europos Sąjungos] prekių ženklas buvo įregistruotas nesilaikant 7 straipsnio reikalavimų;

b) jeigu pareiškėjas, paduodamas paraišką prekių ženklui, buvo nesąžiningas.“

Ginčo aplinkybės

4 2011 m. liepos 22 d. Bavarijos žemė, remdamasi Reglamentu Nr. 207/2009, pateikė EUIPO paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą.

5 Prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti, yra žodinis žymuo NEUSCHWANSTEIN (toliau – ginčijamas prekių ženklas).

6 Prekės ir paslaugos, kurioms prašyta registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 3, 8, 14–16, 18, 21, 25, 28, 30, 32–36, 38 ir 44 klasėms ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

– 3 klasė: „parfumerijos prekės; kūno ir grožio priežiūros prekės“;

– 8 klasė: „peiliai, šakutės ir šaukštai iš brangiųjų metalų“;

– 14 klasė: „juvelyriniai dirbiniai; laikrodžiai (sieniniai, staliniai, bokšto, kišeniniai, rankiniai)“;

– 15 klasė: „muzikos instrumentai; muzikos dėžutės; elektriniai ir elektroniniai muzikos instrumentai“;

– 16 klasė: „rašomasis ir užrašų popierius; pieštukai ir rašalas“;

– 18 klasė: „oda ir dirbtinė oda; skėčiai; kelionmaišiai; rankinės; kostiumų krepšiai; maži lagaminai; portfeliai; reikmeninės (kišeninės tualetinės) (tuščios); tualetiniai krepšeliai“;

– 21 klasė: „stiklo, porceliano ir keramikos gaminiai, nepriskirti prie kitų klasių; arbatiniai (ne brangiųjų metalų)“;

– 25 klasė: „drabužiai; avalynė; galvos apdangalai; kojinių laikikliai; diržai; petnešos“;

– 28 klasė: „žaidimai ir žaislai; stalo žaidimai“;

– 30 klasė: „kava; arbata; kakava; cukrus; medus; tešlainiai; kepiniai; sausainiai; saldumynai; valgomieji ledai; konditerijos gaminiai; prieskoniai“;

– 32 klasė: „gaivieji gėrimai; alus“;

– 33 klasė: „alkoholiniai gėrimai, išskyrus alų“;

– 34 klasė: „degtukai; cigarečių dėžutės, peleninės, rūkymo reikmenys iš nebrangiųjų metalų; cigaretės; tabakas“;

– 35 klasė: „reklamos agentūrų paslaugos“;

– 36 klasė: „draudimas; finansavimas; piniginės operacijos; nekilnojamojo turto operacijos“;

– 38 klasė: „telekomunikacijų ir ryšių paslaugos“;

– 44 klasė: „higienos ir grožio priežiūros paslaugos vyrams“.

7 Paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo paskelbta 2011 m. rugsėjo 2 d. Bendrijos prekių ženklų biuletenyje Nr. 166/2011, o 2011 m. gruodžio 12 d. ginčijamas prekių ženklas buvo įregistruotas numeriu 10144392.

8 Remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies a punktu, siejamu su to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktais, 2012 m. vasario 10 d. apeliantė pateikė prašymą pripažinti ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia visų šio sprendimo 6 punkte nurodytų prekių ir paslaugų atžvilgiu.

9 2013 m. spalio 21 d. EUIPO Anuliavimo skyrius atmetė prašymą pripažinti registraciją negaliojančia ir nusprendė, kad ginčijamas prekių ženklas nėra sudarytas nei iš nuorodos, galinčios nurodyti geografinę kilmę, nei iš kitų nagrinėjamoms prekėms ir paslaugoms būdingų ypatybių, todėl nebuvo pažeistas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktas. Be to, buvo nuspręsta, kad, atsižvelgiant į tai, jog ginčijamas prekių ženklas yra skiriamasis nurodytų prekių ir paslaugų atžvilgiu, nebuvo pažeistas to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktas. Galiausiai jis nusprendė, kad apeliantė neįrodė, jog paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo pateikta nesąžiningai, taigi, nebuvo pažeistas minėto reglamento 52 straipsnio 1 dalies b punktas.

10 Remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniais, 2013 m. gruodžio 20 d. apeliantė pateikė apeliaciją EUIPO dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo.

11 Ginčijamu sprendimu EUIPO penktoji apeliacinė taryba patvirtino Anuliavimo skyriaus sprendimą ir atmetė apeliantės skundą.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

12 2015 m. balandžio 2 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės ieškinį, kuriuo ji prašė panaikinti ginčijamą sprendimą.

13 Grįsdama savo ieškinį ji rėmėsi trimis pagrindais, susijusiais atitinkamai su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punkto, šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies c punkto ir šio reglamento 52 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu.

14 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė tris apeliantės nurodytus pagrindus, todėl visas ieškinys buvo atmestas.

Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

15 Apeliaciniu skundu apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– panaikinti ginčijamo prekių ženklo registraciją ir

– priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

16 EUIPO ir Bavarijos žemė Teisingumo Teismo prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

17 Grįsdama savo apeliacinį skundą apeliantė rėmėsi trimis pagrindais, susijusiais atitinkamai su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkto, šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punkto ir šio reglamento 52 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

18 Pirmajame pagrinde apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas, nuspręsdamas, kad ginčijamas prekių ženklas neapibūdina atitinkamų prekių ir paslaugų, pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą. Šį pagrindą iš esmės sudaro keturios dalys.

19 Pirmoje dalyje apeliantė skundžia kai kuriuos Bendrojo Teismo vertinimus, pateiktus skundžiamo sprendimo 22, 26 ir 27 punktuose.

20 Pirma, apeliantės teigimu, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 22 punkte neteisingai nustatė, kad kai kurioms 14 klasės prekėms taikomas didesnis atitinkamos visuomenės pastabumo laipsnis. Apeliantės teigimu, nepaisant to, kad prie šios prekių klasės iš dalies priskiriamos ir brangios prekės, negalima bendrai konstatuoti, kad joms taikomas pastabumo laipsnis bus aukštesnis, nes juvelyriniai dirbiniai ir laikrodžiai gali būti parduodami ir už prieinamas kainas.

21 Antra, apeliantės teigimu, skundžiamo sprendimo 26 punkte Bendrasis Teismas neteisingai nustatė, kad pavadinimas „Neuschwanstein“, reiškiantis „naujas gulbės akmuo“, yra išgalvotas ir originalus ir neleidžia atitinkamai visuomenei jo susieti su nurodytomis prekėmis ir paslaugomis. Apeliantės nuomone, tokia išvada suponuoja tokį pavadinimo „Neuschwanstein“ interpretavimą, kuriuo atitinkama visuomenė nesivadovauja.

22 Trečia, apeliantės teigimu, skundžiamo sprendimo 27 punkte yra prieštaravimas, nes Bendrasis Teismas pripažįsta, viena vertus, kad Noišvanšteino pilies geografinę vietą galima nustatyti, kita vertus, kad tai nėra geografinė vieta.

23 Galiausiai, ketvirta, apeliantės manymu, skundžiamo sprendimo 27 punkte Bendrojo Teismo pateiktas tvirtinimas, kad Noišvanšteino pilis yra pirmiausia muziejinė vieta, yra neteisingas. Pirmiausia, Bendrasis Teismas sau prieštarauja tame pačiame punkte teigdamas, jog ši pilis yra žinoma dėl savo architektūrinio išskirtinumo, o tai netaikytina muziejui. Be to, atitinkama visuomenė aptariamą pilį suvokia kaip statinį, kurio išskirtinumas susijęs su geografine vieta, o ne kaip muziejų. Galiausiai, muziejaus svarba nustatoma pagal eksponuojamus daiktus. O šią pilį visuomenė lanko ne dėl ten eksponuojamų daiktų, bet dėl jos architektūros išskirtinumo.

24 Pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą nepaisius bendrojo intereso, kuriuo grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktas, ir jurisprudencijos, suformuotos visų pirma 1999 m. gegužės 4 d. Sprendime *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230), kai skundžiamo sprendimo 27 punkte jis nusprendė, kad pati Noišvanšteino pilis nėra prekių gamybos ar paslaugų teikimo vieta, todėl ginčijamas prekių ženklas negali būti nuoroda į prekių ir paslaugų, kurios juo žymimos, geografinę kilmę.

25 Iš tiesų 1999 m. gegužės 4 d. Sprendime *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230), kalbant apie geografines nuorodas, pripažįstama, kad bendrasis interesas reikalauja išsaugoti teisę nevaržomai naudoti žymenis arba nuorodas dėl jų galėjimo daryti įvairią įtaką vartotojų pomėgiams, pavyzdžiui, susiejant prekes su vieta, kuri gali sukelti teigiamų emocijų. Apeliantės teigimu, būtent atostogų suvenyrai gali sukelti tokių teigiamų emocijų, nes atitinkama visuomenė susieja turistinę vietą – Noišvanšteino pilį – su nurodytomis prekėmis ir paslaugomis, o ne tam tikrą įmonę su jos prekėmis ir paslaugomis.

26 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230) 37 punkte Teisingumo Teismas taip pat pripažino, kad sąsaja tarp prekės ir geografinės vietovės egzistuoja nebūtinai dėl to, kad atitinkama prekė pagaminta šioje vietovėje. Suvenyrų prekybos vieta yra reikšminga atitinkamai visuomenei, nes tokios prekės yra beveik visada parduodamos tik prie tokių turistinių vietų. Todėl prekybos vieta turėtų būti laikoma geografinės kilmės nuoroda.

27 Be to, skundžiamo sprendimo 29 punkte Bendrasis Teismas, vertindamas aptartų prekių ir paslaugų pardavimus, atliekamus tik pačios pilį eksploatuojančios bendrovės, neatsižvelgė į bendrąjį interesą, kuris reikalauja išsaugoti teisę nevaržomai naudoti visame pasaulyje žinomos turistinės vietos pavadinimą suvenyrams žymėti.

28 EUIPO ir Bavarijos žemė visų pirma teigia, kad pirmasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas. Jos teigia, jog Bendrasis Teismas teisingai taikė atitinkamą jurisprudenciją ir Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą.

Teisingumo Teismo vertinimas

29 Kalbant apie pirmojo pagrindo pirmą dalį, reikia priminti, kad pagal SESV 256 straipsnį ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmą pastraipą apeliacinis skundas gali būti paduodamas tik teisės klausimais. Tik Bendrasis Teismas turi kompetenciją konstatuoti ir vertinti reikšmingas faktines aplinkybes ir vertinti įrodymus. Toks faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, nebent jie buvo iškreipti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui (žr., be kita ko, 2010 m. rugsėjo 2 d. Sprendimo *Calvin Klein Trademark Trust / VRDT*, C-254/09 P, EU:C:2010:488, 49 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

30 Šiuo atveju skundžiamo sprendimo 22, 26 ir 27 punktuose pateiktos Bendrojo Teismo išvados, kuriose pripažįstama, kad atitinkamos visuomenės pastabumo lygis, taikomas 14 ir 36 klasės prekėms ir paslaugoms, yra aukštesnis, kad pavadinimas „Neuschwanstein“ yra išgalvotas ir originalus, kad pilis tuo pačiu pavadinimu yra ne geografinė, bet visų pirma muziejinio pobūdžio vieta, ir yra faktinių aplinkybių vertinimas.

31 Taigi, reikia konstatuoti, kad pirmajame pagrinde pateiktais argumentais apeliantė ginčija Bendrojo Teismo atliktą faktų analizę ir, nenurodydama kokio nors šių faktų iškraipymo, siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų faktines aplinkybes.

32 Todėl pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

33 Pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą nepaisius bendrojo intereso, kuriuo grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktas, ir 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230), nes skundžiamo sprendimo 27 punkte jis nusprendė, kad pati Noišvanšteino pilis nėra prekių gamybos ar paslaugų teikimo vieta, todėl ginčijamas prekių ženklas negali būti nuoroda į prekių ir paslaugų, kurios juo žymimos, geografinę kilmę.

34 Taigi pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą, kad šis nekvalifikavo pavadinimo „Neuschwanstein“ kaip ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ir paslaugų geografinės kilmės nuorodos, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą, todėl šioje dalyje keliamas teisės klausimas, kuris yra priimtinas apeliaciniame skunde.

35 Pirmiausia svarbu priminti, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą draudžiama registruoti Europos Sąjungos prekių ženklus, kuriuos sudaro tik žymenys arba nuorodos, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti geografinei prekių ar paslaugų, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, kilmei.

36 Remiantis suformuota jurisprudencija, minėta nuostata siekiama bendrojo intereso, reikalaujančio, kad visi galėtų laisvai naudoti prekių arba paslaugų, dėl kurių prašoma registracijos, kategorijas apibūdinančius žymenis arba nuorodas kaip kolektyvinius prekių ženklus arba sudėtiniuose ar grafiniuose prekių ženkluose. Todėl pagal šią nuostatą draudžiama suteikti išimtinę teisę naudoti šiuos žymenis ar nuorodas vienintelei įmonei dėl to, kad jie buvo įregistruoti kaip individualūs prekių ženklai (1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230, 25 punktas ir 2014 m. liepos 10 d. Sprendimo *BSH / VRDT*, C-126/13 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2065, 19 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

37 Teisingumo Teismas nustatė, kad egzistuoja bendrasis interesas išsaugoti teisę nevaržomai naudoti žymenis arba nuorodas, galinčias nurodyti prekių, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, kategorijų geografinę kilmę, būtent geografinius pavadinimus, dėl jų galėjimo ne vien nurodyti aptariamų prekių ar paslaugų kategorijų kokybę ir kitas savybes, bet ir daryti įvairią įtaką vartotojų

pomėgiams, pavyzdžiui, susiejant prekes ar paslaugas su vieta, kuri gali sukelti teigiamų emocijų (1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230, 26 punktas).

38 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas pabrėžė, kad atsisakyti registruoti žymenį pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą turi būti galima tik tuomet, jeigu geografinis pavadinimas, kuriam prašoma prekių ženklo registracijos, nurodo vietą, kuri prašymo pateikimo metu atitinkamos visuomenės dalies būtų siejama su nagrinėjamų prekių kategorija, arba jeigu būtų pagrįsta manyti, kad ateityje toks ryšys gali būti nustatytas (šiuo klausimu žr. 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230, 31 punktą ir 2004 m. vasario 12 d. Sprendimo *Koninklijke KPN Nederland*, C-363/99, EU:C:2004:86, 56 punktą).

39 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą iš esmės nedraudžiama registruoti geografinių pavadinimų, kurių nežino suinteresuotieji asmenys arba kurie nežinomi bent jau kaip geografinė vietovė, arba pavadinimų, kurių atveju dėl nurodomos vietos požymių nėra tikėtina, jog suinteresuotieji asmenys gali manyti, kad nagrinėjamų prekių ar paslaugų kategorija kilusi iš šios vietovės (šiuo klausimu žr. 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230, 33 punktą).

40 Nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 27 punkte iš esmės nusprendė, kad Noišvanšteino pilis visų pirma yra muziejinio pobūdžio vieta, kurios pagrindinė funkcija yra paveldo išsaugojimas, o ne suvenyrų gamyba ar prekyba jais ar paslaugų teikimas, ir kad ši pilis nėra žinoma dėl joje parduodamų suvenyrų ar teikiamų paslaugų. Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad minėta pilis nėra prekių gamybos ar paslaugų teikimo vieta, todėl ginčijamas prekių ženklas negali būti nuoroda į prekių ir paslaugų, kurios juo žymimos, geografinę kilmę. Taigi, Teisingumo Teismas turi patikrinti, ar šis vertinimas, kaip teigia apeliantė, pažeidžia bendrąjį interesą, kuriuo grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktas.

41 Pirmiausia reikia išanalizuoti apeliantės argumentą, kuriuo teigiama, jog pavadinimas „Neuschwanstein“ yra apibūdinamasis, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą, nes prisiminimai, kuriuos sukelia šis pavadinimas, atskleidžia esminį ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ar paslaugų bruožą ar savybę, leidžiančią atitinkamai visuomenei susieti ginčijamu prekių ženklu pažymėtas prekes ir paslaugas su Noišvanšteino pilimi.

42 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad, kaip savo išvados 39 punkte pažymėjo generalinis advokatas, Nicos sutartyje nėra klasės „suvenyrai“. Taigi, skundžiamo sprendimo 22 ir 27 punktuose Bendrasis Teismas visiškai teisingai nusprendė, kad ginčijamu prekių ženklu žymimos prekės ir paslaugos yra plataus vartojimo prekės ir kasdienės paslaugos, užtikrinančios pilies eksploataciją ir valdymą.

43 Be to, iš bylos medžiagos nematyti, kad minėtos plačiam vartojimui skirtos prekės ir kasdienės paslaugos turėtų kokių nors specifinių savybių ar bruožų, kuriais tradiciškai garsėtų Noišvanšteino pilis ir dėl kurių atitinkama visuomenė galėtų manyti, kad tos prekės ar paslaugos yra kilusios iš šios vietovės, yra ten gaminamos ar teikiamos.

44 Konkrečiai kalbant apie ginčijamu prekių ženklu žymimas prekes, svarbu pabrėžti, kad aplinkybė, jog prekės parduodamos kaip suvenyrai, nėra svarbi vertinant pavadinimo „Neuschwanstein“ apibūdinamąjį pobūdį. Iš tiesų tam tikrai prekei priskirta suvenyro funkcija nėra prekės pobūdį nusakanti ar objektyvi jos vertinimo savybė, nes ši prekės funkcija priklauso tik nuo pirkėjo laisvos valios ir jo ketinimų.

45 Pavadinimas „Neuschwanstein“ yra nuoroda į to paties vardo pilį, todėl galima teigti, kad vien šio pavadinimo naudojimas ant nagrinėjamų prekių leidžia atitinkamai visuomenei laikyti šias plataus vartojimo prekes ir suvenyrais. Tai, kad prekės gali būti suvenyrai, nes jos pažymėtos minėtu pavadinimu, nėra savaime šias prekes apibūdinanti savybė.

46 Todėl nepagrįsta manyti, kad tai, jog prekė gali būti suvenyras, nes ji žymima pavadinimu „Neuschwanstein“, atitinkamos visuomenės požiūriu bus vertinama kaip esminė ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ar paslaugų savybė ar bruožas.

47 Antra, reikia išnagrinėti apeliantės argumentą, pagal kurį pavadinimas „Neuschwanstein“ yra apibūdinantis ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ar paslaugų geografinę kilmę, nes šių prekių ir paslaugų prekybos vieta turi būti traktuojama kaip elementas, siejantis jas su Noišvanšteino pilimi.

48 Šiuo klausimu reikia priminti, kad 1999 m. gegužės 4 d. Sprendime *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230, 36 punktas) Teisingumo Teismas nusprendė, kad, nors prekės kilmės nuoroda įprastai yra nuoroda į vietą, kur prekė gaminama ar galėtų būti gaminama, tačiau negalima atmesti galimybės, kad ryšys tarp prekės ir geografinės vietos gali priklausyti nuo kitų sąsajos elementų, pavyzdžiui, kad prekė buvo sukurta ir suprojektuota atitinkamoje geografinėje vietoje.

49 Taigi, Teisingumo Teismas sąsajos elementų neapribojo nagrinėjamų prekių gamybos vieta. Tačiau, kaip savo išvados 41 punkte pažymėjo generalinis advokatas, tai nebūtinai reiškia, kad prekybos vieta gali būti ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ir paslaugų ir atitinkamos vietos sąsajos elementas, tai galioja taip pat ir suvenyrų atveju.

50 Iš tiesų, kaip savo išvados 42 punkte iš esmės pažymi generalinis advokatas, vien aplinkybė, kad minėtos prekės ir paslaugos parduodamos nustatytoje vietovėje, negali būti traktuojama kaip apibūdinanti prekių ir paslaugų geografinę kilmę, nes šių prekių ir paslaugų pardavimo vieta negali nurodyti prekių ar paslaugų geografinės kilmės ypatybių, kokybės ir kitų savybių amatų, tradicijų ar klimato aspektu, kuriomis pasižymi konkreti vietovė.

51 Šiuo atveju, kaip skundžiamo sprendimo 27 ir 29 punktuose nustatė Bendrasis Teismas, Noišvanšteino pilis žinoma ne dėl joje parduodamų suvenyrų ar teikiamų paslaugų, bet dėl jos architektūros išskirtinumo. Iš bylos medžiagos nematyti, jog ginčijamas prekių ženklas naudojamas prekiaujant konkrečiais suvenyrais ir siūlant nagrinėjamas paslaugas, dėl kurių jis būtų žinomas.

52 Be to, kaip kad nustatyta ginčijamo sprendimo 41 punkte, visos ginčijamu prekių ženklu žymimos paslaugos nėra tiesiogiai teikiamos Noišvanšteino pilyje. Kaip savo apeliaciniame skunde pripažįsta apeliantė, visiškai įmanoma, kad nagrinėjamos prekės būtų parduodamos už Noišvanšteino pilies apylinkių ribų.

53 Todėl nepagrįsta manyti, kad atitinkamos visuomenės požiūriu pardavimo vieta, kurią nurodo pavadinimas „Neuschwanstein“, apibūdina esminę ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ar paslaugų savybę ar bruožą.

54 Taigi, skundžiamo sprendimo 27 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad Noišvanšteino pilis nėra prekių gamybos ar paslaugų teikimo vieta, todėl ginčijamas prekių ženklas negali būti nuoroda į prekių ir paslaugų, kurie juo žymimi, geografinę kilmę.

55 Taigi, pirmojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta, todėl visas pirmasis pagrindas yra atmestinas.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

56 Antrąjį pagrindą sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje apeliantė iš esmės tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 41 ir 42 punktuose, vertindamas ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį, Bendrasis Teismas pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą pripažindamas, kad pakanka suvenyrus pažymėti žymeniu „Neuschwanstein“, kad ginčijamu prekių ženklu pažymėtas prekes ir paslaugas būtų galima atskirti nuo tų, kurios parduodamos ir teikiamos kitose komercinėse ar turistinėse vietose. Apeliantės teigimu, toks teiginys neleidžia daryti išvados dėl ginčijamo prekių ženklo skiriamojo požymio. Prekė su užrašu „Miunchenas“ būtų tikrai atskiriama nuo prekės su užrašu „Hamburgas“, nes vartotojai darytų prielaidą, kad pirmoji prekė buvo pagaminta Miunchene, o antroji Hamburge.

57 Toliau skundžiamo sprendimo 41 punkte Bendrasis Teismas remiasi ciklišku argumentavimu tvirtindamas, kad žymuo NEUSCHWANSTEIN žymi ne tik Noišvanšteino pilį, kaip muziejinę vietą, bet ir patį ginčijamą prekių ženklą. Taip darydamas Bendrasis Teismas iš anksto nulemia sprendimą dėl klausimo, ar žymuo galėtų būti Europos Sąjungos prekių ženklas.

58 Galiausiai, apeliantės tvirtinimu, skundžiamo sprendimo 42 punkte pateiktas Bendrojo Teismo teiginys, kad ginčijamas prekių ženklas leistų prekiauti juo pažymėtais produktais ir paslaugomis, kurių kokybę kontroliuoja Bavarijos žemė, yra ne žymens NEUSCHWANSTEIN skiriamojo požymio, bet jo įregistravimo kaip Europos Sąjungos prekių ženklo rodiklis.

59 Antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantė prašo pripažinti, kad Bendrasis Teismas turėjo remtis 2012 m. kovo 8 d. *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija) nutartimi, kuria panaikinta nacionalinio prekių ženklo NEUSCHWANSTEIN registracija.

60 EUIPO ir Bavarijos žemė tvirtina, kad antrojo pagrindo pirma dalis yra nepriimtina ir kad antrojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

Teisingumo Teismo vertinimas

61 Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies reikia pabrėžti, kad, nors apeliacinis skundas nėra aiškiai suformuluotas šiuo aspektu, iš apeliantės argumentų galima daryti išvadą, kad šioje dalyje iš esmės tvirtinama, kad Bendrasis Teismas nepakankamai motyvavo ginčijamo prekių ženklo skiriamojo požymio vertinimą.

62 Kaltindama Bendrąjį Teismą nepakankamai motyvavus teiginį, kad ginčijamas prekių ženklas turi skiriamąjį požymį, apeliantė iškelia teisės klausimą, kuris gali būti iškeltas apeliaciniame skunde (2011 m. liepos 5 d. Sprendimo *Edwin / VRDT*, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 63 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

63 Pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją skundžiamo sprendimo motyvuose turi būti aiškiai ir nedviprasmiškai išdėstyti Bendrojo Teismo argumentai, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti jo priėmimo priežastis, o Teisingumo Teismas – vykdyti teisminę kontrolę (2013 m. sausio 24 d. Sprendimo *F3 / Komisija*, C-646/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:36, 63 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

64 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, skundžiamo sprendimo 36 ir 39 punktuose priminęs ginčijamo prekių ženklo skiriamojo požymio vertinimui taikomą suformuotą jurisprudenciją, minėto sprendimo 41 punkte Bendrasis Teismas nustatė, kad nagrinėjamos prekės ir paslaugos yra plataus vartojimo prekės, neišskiriant tų, kurios galėtų priklausyti tradicinių suvenyrų kategorijai, ir kasdienės paslaugos,

kurios nuo suvenyrų ir kitų su turistine veikla susijusių paslaugų skiriasi vien savo pavadinimu, nes jis reiškia ne tik pilį kaip muziejų, bet ir patį ginčijamą prekių ženklą. Bendrasis Teismas pridūrė, kad nagrinėjamos prekės nėra gaminamos, o tik parduodamos pačios pilies teritorijoje, o paslaugos, net jeigu kai kurios ir yra skirtos pilies valdymui, nėra visos teikiamos vietoje.

65 Skundžiamo sprendimo 42 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad žodinis elementas, iš kurio sudarytas ginčijamas prekių ženklas ir kuris yra toks pat kaip pilies pavadinimas, yra išgalvotas pavadinimas, neturintis apibūdinamojo pobūdžio ryšio su parduodamomis prekėmis ir teikiamomis paslaugomis. Bendrojo Teismo nuomone, vien tik parduodamų prekių ir teikiamų paslaugų žymėjimas ginčijamu prekių ženklu – pavadinimu „Neuschwanstein“, reiškiančiu „naujas gulbės akmuo“, – leidžia atskirti šias prekes ir paslaugas nuo kitų prekių ir paslaugų, parduodamų ir teikiamų kitose komercinėse ar turistinėse vietovėse. Bendrasis Teismas pridūrė, kad ginčijamas prekių ženklas leidžia prekiauti juo pažymėtomis prekėmis ir paslaugomis, kurių kokybę tiesiogiai ar netiesiogiai pagal licencijų sutartis galėtų kontroliuoti Bavarijos žemė.

66 Be to, skundžiamo sprendimo 43 punkte Bendrasis Teismas nustatė, kad tai, jog ginčijamas prekių ženklas, kuris yra ir pavadinimas, leidžia atitinkamai visuomenei ne tik prisiminti apsilankymą pilyje, bet ir identifikuoti ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ir paslaugų komercinę kilmę taip, kad ji galėtų manyti, jog visos ginčijamu prekių ženklu žymimos prekės ir paslaugos buvo pagamintos, parduotos ar teiktos kontroliuojant Bavarijos žemei, kuriai gali būti priskiriama atsakomybė už jų kokybę.

67 Iš skundžiamo sprendimo 41–43 punktų matyti, kad, siekdamas įvertinti ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį, Bendrasis Teismas nagrinėjo juo žymimas prekes ir paslaugas ir įvertino šio prekių ženklo žodinį elementą, kuris, jo nuomone, yra išgalvotas pavadinimas, neturintis apibūdinamojo pobūdžio ryšio su nagrinėjamomis prekėmis ir paslaugomis.

68 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Bendrojo Teismo išvada, pagal kurią ginčijamas prekių ženklas neapibūdina juo žymimų prekių ir paslaugų geografinės kilmės, neturi įtakos prekių ženklo skiriamojo požymio vertinimui, tačiau yra prekių ženklo, turinčio skiriamąjį požymį, registravimo sąlyga. Būtent dėl to, kad ginčijamas prekių ženklas nėra apibūdinamojo pobūdžio, toks subjektas, kaip Bavarijos žemė, gali prašyti įregistruoti jam priklausančios muziejinės vietos pavadinimą kaip Europos Sąjungos prekių ženklą, jeigu tai iš esmės nedraudžiama pagal Reglamentą Nr. 207/2009. Todėl, kaip savo išvados 55 ir 56 punktuose nurodė generalinis advokatas, Bendrojo Teismo argumentai nėra cikliški.

69 Šiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad Bendrasis Teismas, kai vertino ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį atsižvelgdamas į jurisprudenciją, kurią priminė skundžiamo sprendimo 36 punkte ir pagal kurią prekių ženklo skiriamasis požymis reiškia, kad šis prekių ženklas leidžia identifikuoti prekes ir paslaugas, kurioms buvo prašoma registracijos, kaip pagamintas konkrečios įmonės, teisiškai pakankamai motyvavo skiriamojo požymio egzistavimą, nurodydamas, kad vien šio prekių ženklo naudojimas nagrinėjamoms prekėms ir paslaugoms žymėti leidžia atitinkamai visuomenei jas atskirti nuo tų, kurios parduodamos ir teikiamos kitose komercinėse ar turistinėse vietose.

70 Vis dėlto, kadangi skundžiamo sprendimo 42 punkte Bendrojo Teismo pateiktas tvirtinimas, kad ginčijamas prekių ženklas leidžia prekiauti juo pažymėtais produktais ir teikti paslaugas, kurių kokybę gali kontroliuoti Bavarijos žemė, yra papildomas, reikia pripažinti, jog apeliantės argumentai, kuriais ginčijamas šis pagrindas, yra nereikšmingi (2018 m. vasario 1 d. Sprendimo *Kühne + Nagel International ir kt. / Komisija*, C-261/16 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2018:56, 69 punktas ir 2016 m. sausio 14 d. Nutartis *Royal County of Berkshire Polo Club / VRDT*, C-278/15 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2016:20, 43 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

71 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad antrojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nereikšmingą.

72 Dėl antrojo pagrindo antros dalies reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją sprendimai dėl žymens įregistravimo kaip Europos Sąjungos prekių ženklo, kuriuos apeliacinės tarybos priima remdamosi Reglamentu Nr. 207/2009, priskiriami ribotai kompetencijai, o ne diskrecijai, todėl šių apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumas turi būti vertinamas remiantis tik šiuo Sąjungos teismų išaiškintu reglamentu (2012 m. sausio 19 d. Sprendimo *VRDT / Nike International*, C-53/11 P, EU:C:2012:27, 57 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Be to, kaip nustatyta skundžiamo sprendimo 44 punkte, Europos Sąjungos prekių ženklų sistema yra autonominė sistema, sudaryta iš taisyklių visumos, ir ja siekiama jai būdingų tikslų, o jos taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos (2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Rivella International / VRDT*, C-445/12 P, EU:C:2013:826, 48 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

73 Taigi, Bendrasis Teismas neprivalėjo atsižvelgti į 2012 m. kovo 8 d. *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas) nutartį. Vadinasi, antrojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

74 Todėl visas antras teisinis pagrindas yra atmestinas.

Dėl trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

75 Trečiasis pagrindas grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu ir jį sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje apeliantė tvirtina, kad, pirma, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 55 punkte pripažindamas, kad iš bylos medžiagos nematyti, jog ginčijamas prekių ženklas buvo naudojamas prekiaujant konkrečiais suvenyrais ir siūlant nagrinėjamas paslaugas dar prieš jo registraciją. Viena vertus, kartu su ieškiniu pirmojoje instancijoje ji pateikė daug suvenyrų su užrašu „Neuschwanstein“ pavyzdžių. Kita vertus, Bavarijos žemė – vietinės pilies savininkė – turėjo žinoti apie prekybą šiuo pavadinimu pažymėtais suvenyrais.

76 Antra, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 57 punkte pripažindamas, kad 2008 m. birželio 12 d. Bavarijos žemės oficialus prašymas adresuotas įmonei N. nerodo šios žemės piktavališkų ketinimų registruoti ginčijamą prekių ženklą, kad būtų užkirstas kelias tretiesiems asmenims naudoti žymenį NEUSCHWANSTEIN. Šiuo klausimu apeliantė cituoja Bavarijos žemės atstovo spaudai pareiškimą, kuris patvirtina šiuos ketinimus.

77 Trečiojo pagrindo antroje dalyje apeliantė teigia, kad skundžiamo sprendimo 58 punkte Bendrasis Teismas nepagrįstai atmetė Bavarijos žemės piktavališkų kėslų galimybę teigdamas, kad ši teisėtai siekė išsaugoti muziejinę vietą. Jos teigimu, 2009 m. birželio 11 d. Sprendimas *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361), kuriuo remiasi Bendrasis Teismas, neleidžia daryti išvados, kad teisėtas tikslas pašalina piktnaudžiavimo galimybę. Norint ją įvertinti reikia remtis tuo tikslu pateiktais argumentais.

78 EUIPO ir Bavarijos žemė teigia, kad trečiasis pagrindas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

79 Dėl trečiojo pagrindo pirmos dalies reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 55 punkte Bendrasis Teismas, be kita ko, konstatavo, kad apeliantė nepateikė įrodymų, kurie galėtų pagrįsti objektyvias aplinkybes, kuriomis Bavarijos žemė būtų galėjusi žinoti apie tai, kad apeliantė arba kitos trečiosios šalys prekiauja kai kuriomis nagrinėjamomis prekėmis ir teikia kai kurias nagrinėjamas paslaugas. Minėto sprendimo 57 punkte Bendrasis Teismas įvertino 2008 m. birželio 12 d. Bavarijos žemės oficialų prašymą, adresuotą įmonei N., ir šiuo klausimu pažymėjo, kad šios įmonės prašymas

įregistruoti nacionalinį žodinį prekių ženklą NEUSCHWANSTEIN buvo pateiktas 2008 m. sausio 15 d. Be to, Bendrasis Teismas nustatė, kad Bavarijos žemė, viena vertus, 2005 m. sausio 28 d. pateikė *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vokietijos patentų ir prekių ženklų tarnyba) paraišką įregistruoti nacionalinį žodinį prekių ženklą NEUSCHWANSTEIN ir ši jį įregistravo 2005 m. spalio 4 d., kita vertus, 2003 m. liepos 11 d. pateikė EUIPO paraišką įregistruoti vaizdinį Europos Sąjungos prekių ženklą ir ši jį įregistravo 2006 m. rugsėjo 14 d. Taigi, Bendrasis Teismas nusprendė, kad būtent įmonė N. iš anksto žinojo apie Bavarijos žemės prekių ženklą, o ne atvirkščiai, todėl negalima nustatyti šios žemės nesąžiningumo.

80 Taigi, reikia konstatuoti, kad trečiojo pagrindo pirmoje dalyje pateiktais argumentais apeliantė, nenurodydama kokio nors faktų iškraipymo, siekia ginčyti skundžiamo sprendimo 55 ir 57 punktuose Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių analizę.

81 Šiomis aplinkybėmis ir remiantis šio sprendimo 29 punkte minima jurisprudencija trečiojo teisinio pagrindo pirma dalis turi būti atmesta kaip nepriimtina.

82 Dėl trečiojo pagrindo antros dalies reikia pripažinti, kad apeliantės argumentai grindžiami klaidingu 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361) supratimu.

83 Iš tiesų tame sprendime, kuriuo Bendrasis Teismas remiasi skundžiamo sprendimo 58 punkte, Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad, kiek tai susiję su pareiškėjo ketinimais paraiškos registruoti Europos Sąjungos prekių ženklą pateikimo momentu, net jeigu pareiškėjas pateikia paraišką registruoti žymenį vieninteliu tikslu – kad nesąžiningai konkuruotų su konkurentu, naudojančiu panašų žymenį, – negalima atmesti, kad pareiškėjas šio žymens registravimu siekia teisėtų tikslų. Teisingumo Teismas nurodė, kad toks atvejis gali susiklostyti, be kita ko, kai paraiškos registruoti pateikimo momentu pareiškėjas žino, kad neseniai rinkoje pradėjęs veikti trečiasis asmuo mėgina pasinaudoti minėtu žymeniu, kopijuodamas jo išvaizdą, ir tai verčia pareiškėją šį žymenį įregistruoti, kad užkirstų kelią jo naudojimui (2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 47–49 punktai). Taigi, iš šio sprendimo nematyti, kad nesąžiningumo vertinimas turi būtinai būti grindžiamas priemonėmis, kuriomis siekiama šio tikslo.

84 Taigi, trečiojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta, todėl trečiasis pagrindas yra atmestinas.

85 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

86 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi EUIPO ir Bavarijos žemė reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise* ir ši pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV* bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.